

BENÎ NÂDİR GAZÂSÎ

Amr bin Ümeyye “radıyallahü anh” Maûne’de esir iken bağdan kurtulup Medîne’ye dönerken yolda Benî Amir’den iki müşrike rast geldi. O iki kâfir katl etti. Bu ikisi Resûlullah’ın emânına girmişlerdi. Amr’ın bundan haberi yoktu. Medîne’ye geldi. Durumu Resûlullah’a arz etti. Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz Amr’ın hatâ ettiğini ve diyetlerini mirasçılara vermesini emretti.

Benî Amir ile Benî Nadîr yahudi kabilesi arasında dostluk vardı. Benî Nadîr yahudileri o zamana kadar komşuluk hakkına riayet ederlerdi. Dolayısıyla bu diyet için Benî Nadîr kabilesinin aracılığına ihtiyaç hasıl oldu.

Uhud gazâsından sonra hicretin dördüncü senesi, Rebî’ul-evvel ayında Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz sahabe-i kirâmdan; Ebû Bekr, Ömer, Ali, Zübeyr, Talha, Sa’d bin Mu’az ve Üseyd bin Hudayr “radıyallahü anhüm” hazretlerini alarak Benî Nadîr’e vardılar. Durumu bildirdiler.

Onlar da o iki kâfirin diyetine yardım için hazır olduklarını bildirip,

- Biraz bekleyin yemek hazırlayalım, dediler.

Resûl aleyhisselâm o sırada durdukları evin duvarına sırtını vermiş, Eshâb da cem olup etrafında oturmuşlardı. O esnada, Huyey bin Ahtab yahudisi,

- Ey yahudiler! Asla Muhammed’i böyle tenhada bulma fırsatı ele geçmez. Biriniz bu evin bacasına çıksın. Oradan bir taşı onun başına vursun, ondan kurtulalım, dedi.

Amr ibni Cehâs yahudisi,

- Ben bu işi yaparım, dedi.

Selâm ibni Müşkem, bunları ne kadar bundan men etti ise de fayda vermedi.

- Bu işten vazgeçin. Onu bundan haberdar ederler. Bu iş ahdimizin bozulmasına sebep olur. Bundan çok kötü şeyler olabilir, dedi.

Benî Nadîr yahudileri onu dinlemediler.

O anda Cebrâil aleyhisselâm gelip bu durumu Resûlullah Efendimize haber verdi. Peygamber Efendimiz, Eshâba bir şey demeyip, bir iş için gider gibi o meclisten kalkıp Medîne’ye gitti. Suikast neticesiz kaldı.

Bunun üzerine Âlemlerin efendisi, andlaşmayı bozan bu yahudi kabîlesine, Muhammed bin Mesleme’yi gönderdi ve;

- Nâdiroğulları yahudilerine git! Onlara Resûlullah beni size; yurdundan çıkıp gidiniz! Burada benimle birlikte oturmayınız! Siz, bana bir suikast planı kurdunuz. Size on gün süre tanıyorum. Bu müddetten sonra buralarda sizden kim görülürse boynu vurulacak, emrini bildirmek üzere gönderdi de! buyurdu.

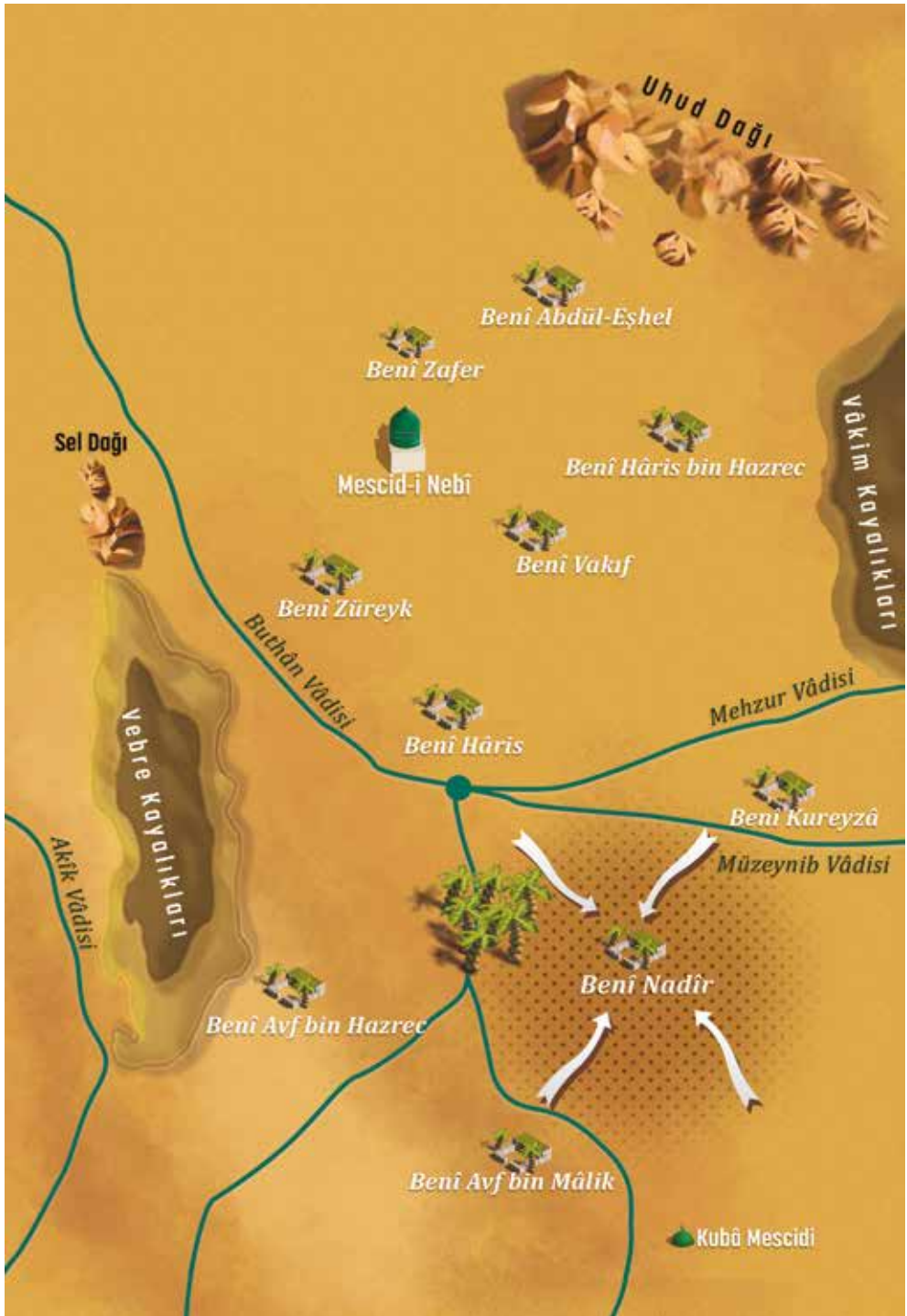
Muhammed bin Mesleme hazretleri bu emri bildirince, korkularından yol hazırlığına başladılar. Fakat münâfıkların başı Abdullah bin Übey, onlara;

- Sakın kalenizden çıkmayınız. Mallarınızı ve yurdunuzu terkedip gitmeyiniz. Adamlarımdan iki bin kişi ile size yardıma geliyoruz, diyerek haber gönderdi.

Onlar da buna inanıp savaşa hazırlandılar.

Bunu haber alan Kâinatın sultânı Efendimiz, Eshâb-ı kirâmıyla, Medîne’ye dört km. uzaklıkta bulunan Nâdiroğulları kalesine yürüdüler.

Benî Nadîr Gazâsı

Medîne’de İbni Ümmü Mektûm Hazretleri vekil bırakılmıştı.

Sancağı Hazret-i Ali taşıyordu. Kale kuşatılıp, muhâsara başladı. Daha önce Eshâb-ı kirâma meydan okuyan yahudiler, kaleden çıkmaya cesaret edemediler. Münâfıkların yardımı da ulaşmadı. Eshâb-ı kirâm, kaleyi kontrol altına alıp kuş uçurtmuyordu. Yirmi günden ziyâde süren muhâsara sonunda, yahudiler teslîm bayrağını çektiler.

Bütün silâhlarını, altın ve gümüşlerini müslümanlara terk ederek bir kısmı Şam’a, bir kısmı da Hayber’e sürüldü. Böylece Medîne’de yahudilerden sâdece Kureyzâoğulları kaldı.

Fâtıma binti Esed’in vefâtı

Hazret-i Ali’nin “kerremallahü veche” annesi Fâtıma binti Esed de “radıyallahü anha” bu yılda vefât etti. Buna, Sevgili Peygamberimiz çok üzüldü;

- Bugün annem vefât etti! buyurdu.

Sevgili Peygamberimiz, dedesi Abdülmuttalib’in vefâtından sonra, amcası Ebû Talib’in yanında kalmıştı. Ebû Talib’in hanımı Fâtıma binti Esed, Peygamber “sal-lallahü aleyhi ve sellem” Efendimize çok iyi muamele etmiş, Peygamberliğini bildirdiğinde ise hemen müslüman olmakla şereflenmişti. Bu sebeple Kâinâtın sultânı, onu anne yerinde tutar, çok hürmet gösterirdi.

Vefât edince ona olan merhametinden, üzerindeki mübârek gömleğini çıkarıp kefen olarak sarılmasını emretti. Cenâze namazını kıldırdıktan sonra, yetmiş bin meleğin namazda hazır olduğunu bildirdi. Kabre kadar gidip içine indiler. Kabir hayatının rahat ve hoş olması için, kabrin köşelerine doğru genişletir gibi işâret yaptıktan sonra kabre uzandılar. Kabirden çıktığında, mübârek gözleri yaşla dolmuş ve mübârek gözyaşları kabre dökülmüştü.

Aman yâ Rabbî! Bu ne merhametti?...

Ve bu ne kadar tâlihli bir hanımefendi idi? ...

Hazret-i Ömer dahî dayanamamış;

- Canım sana fedâ olsun yâ Resûlallah! Hiç bir kimseye yapmadığınızı, bu hanıma yaptınız! diye suâl edince, vefâlîların en vefâlîsı olan Sevgili Peygamberimiz;

- Ebû Tâlib’den sonra bu hanımcağız kadar bana iyiliği dokunan bir kimse olmamıştır. O benim annemdi. Kendi çocukları aç dururken en önce benim karnımı doyururdu. Kendi çocuklarının üstleri başları tozlu topraklı dururken, o, en önce benim saçımı tarar ve gül yağları ile yağlardı.

O, benim annemdi! Ona, Cennet elbiselerinden giydirilmesi için, gömleğimi kefen olarak giydirdim. Kabir hayatının kendisine mülâyim ve kolay gelmesi için kabirde yanına uzandım. Cebrâil, Allahü teâlâ tarafından; “Bu hanım Cennetliktir” diyerek bana haber verdi, buyurdular.

Bundan sonra Fâtıma binti Esed vâlidemiz için, şöyle duâ ettiler:

- Allahü teâlâ seni mağfiret etsin, bağışlasın, seni mükâfatlandırınsın. Ey annem! Allahü teâlâ sana rahmet eylesin. Kendin aç iken beni doyurdun. Kendin giymez, bana giydirir, yemez, bana yedirirdin. Dirilten de, öldüren de Allahü teâlâdır. O dâimâ diridir. O ölmez.

Allah’ım! Annem Fâtıma binti Esed’i affeyle, bağışla! Ona hüccetini bildir. Kabrini genişlet. Ey merhametlilerin en merhametlisi olan Allah’ım! Ben peygamberin ve geçmiş peygamberlerin hakkı için, bu duâımı kabûl buyur.

Hicrî dördüncü sene vukû bulan diğer önemli hâdiseler

Hazret-i Osman’ın, Hazret-i Rukayye’den olma altı yaşındaki oğlu Abdullah, vefât etti. Âlemlerin efendisi, torununun namazını kıldırdı ve bizzât kabre koydu. Çok üzülmüşlerdi, mübârek gözyaşları kabre döküldü. Mezâr taşını, mübârek elle-riyle diktiler ve;

- Allahü teâlâ, kullarından merhametli ve yufka yürekli olanlara rahmet eder, buyurdular.

Küçük Bedir Gazâsı

Bu gazâyâ, **Bedr-i Mev’üd** ve **Bedr-i Sugrâ** da denir.

Ebû Süfyân, Uhud’dan dönerken,

- Gelecek sene, Bedir’de tekrar cenk edelim, dediğinde, Hazret-i Fâruk-ı a’zam radiyallahü anh Habib-i Ekrem sallallahü aleyhi ve sellem’in işareti ile,

- Öyle olsun! cevabı vermişti.

Ebû Süfyân asker toplayıp Kureyşi cenk ve savaşa teşvik ederdi. Ama kalben istemezdi. Ama halk sözünde durmadı demesinler diye halka ön ayak olurdu.

O sırada Nâîm ibni Mes’ud Eşcâî Mekke’ye gelmişti. İslâm askerinin cenge hazır olduklarını kuvvet ve şevketlerini beyan etti. Ebû Süfyân,

- Eğer Medîne’ye varıp Muhammedi ve Eshâbını, cenge çıkmaktan vazgeçirir isen, sana üç yaşında yirmi deve vereceğim. Süheyl ibni Amr, bu va’dime kefil olsun, dedi.

Nâîm râzı oldu. Medîne’ye gelip küffâr askerinin çokluğunu bildirdi. Eshâbın bir kısmı tereddütte kaldı. Amma Ebû Bekr ve Ömer “radiyallahü anhüma” huzura varıp Medîne’den çıkmağı teklif ettiler.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz mesrur oldu.

- Nefsim kudreti elinde olan Allah hakkı için elbette cenge çıkarım, buyurdu.

Abdullah bin Revâha’yı Medîne’de vekil bırakıp, Sancağı, hazret-i Ali’ye verdiler.

O sırada, Mekkeli müşrikler, Ebû Süfyân kumandasında iki bin askerle, İslâm’ın yayılmasını önlemek için Bedr’e hareket etti.

Âlemlerin efendisi, bin beş yüz kahraman Eshâbıyla, onlardan önce Bedr’e geldiler.

Mücâhidlerin kendilerinden önce Bedr’e geldiğini öğrenen müşriklerin kalblerine korku düştü. Ancak Merrüzzahrân’a kadar ilerleyebildiler. Kahraman İslâm askeri ile karşılaşmaya cesaret edemediler. Kalblerine korku düşüp, o seneki kıtlığı da bahane edip Mekke’ye geri döndüler. Mekke halkı onlarla alay edip maskaralağa aldılar.

Ehl-i islâmın iki atı vardı. Fakat ticaret malları çoktu. Bedr’de bunları çok para ile sattılar. Zilkâdenin ortası idi. Çok para kazandılar. Resûl-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, şanlı Eshâbıyla, müşrikleri sekiz gün Bedr’de beklediler. Sonra sürur ve izzet ile Medîne’ye hareket ettiler.

Küçük Bedr Gazâsı

Müreysî gazâsı

Bu gazâyâ, **Benî Mustalak** gazvesi de denir. Müreysî, Huzâa kabilesinin Ku-deyd'deki su kuyularının ve bu kuyuyu korumak için yapılmış tabyanın ismidir. Burası aynı zamanda Benî Huzâa kabilesinin ileri karakoludur.

Hicretin beşinci senesinde, Mustalakoğullarının reîsi Hâris bin Ebî Dırâr, Peygamber Efendimizle çarpışmak için pek çok adam toplamıştı. Onları silâhlendirerek, Medîne üzerine yürüyecekti.

Bu haber, Sevgili Peygamberimize ulaşınca, hemen yedi yüz kişilik bir birlik ile Mustalakoğullarına karşı sefere çıkıldı. Müreysî kuyusu başında karargâh kuruldu, önce Mustalakoğulları İslâm'a dâvet edildi. Kabûl etmeyerek, ok atıp savaşı başlatılar. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin;

- **Hep birlikte aniden hücûma geçiniz**, emrini yerine getiren Eshâb-ı kirâm, Mustalakoğullarından on kişiyi öldürdü. Kabîle reîsi kaçarak canını kurtarmış, fakat kızı Berre ve kabilesinden 600 kişi esir düşmüştü. Ganîmetler paylaştırıldı.

Berre, Peygamber Efendimizin huzûruna çıkıp;

- Hissesine düştüğüm sahibimle, dokuz altın karşılığında hürriyete kavuşmam için anlaştım. Bana yardım ediniz! dedi.

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, merhamet buyurarak, onun bu arzusunu yerine getirip satın aldı. Sonra âzâd edip, hürriyetine kavuşturdu.

Sevgili Peygamberimizin, İslâm'ı tebliği ile müslüman oldu. Onun müslüman olmasına son derece sevinen Âlemlerin efendisi, mükâfat olarak nikâhıyla şereflendirdi. Bunu gören Eshâb-ı kirâmın hepsi de;

- Biz, Resûlullah'ın ailesi olan annemizin, akrabâsını hizmetçi olarak kullanmaktan hayâ ederiz, dediler ve esirlerini âzâd ettiler.

Bu nikâh yüzlerce esirin âzâd olmasına sebep oldu.

Sevgili Peygamberimiz, mübârek zevcesinin Berre İsmini, **Cüveyriyye** “radiyallahü anha” olarak değiştirdi. Hazret-i Cüveyriyye vâlidemiz için, Hazret-i Âişe vâlidemiz;

- Ben, Cüveyriyye'den daha hayırlı, daha bereketli bir kadın görmedim, derdi.

İslâm ordusu zaferle, nûrlu Medîne'nin yolunu tutarken, etraftaki müşrik kabîlelerinin gözleri korkmuş, müslümanlara saldırmaya cesaret etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu anlamışlardı.

Müreysî Gazâsının yapıldığı yer

Müreysî Gazâsı

O'nu hulkuyla övmek, boşuna uğraşmaktır.
O'nu sözle anlatmak bundan da zor geliyor.

Affedici ve kerim ve o kadar cömerttir.
Sudan inci, taştan cevher, dikenden gül geliyor.

Güneş nûr saçıyorsa, onun nûrlarındandır,
Güldeki ter damlası gül yüzünden geliyor.

Onu vasfetmek bundan daha yüksektir amma,
Daha yüksek söylersem, ağıâr inkâr ediyor.

Âlemi bir zerreye sığdırmak mümkün olur,
O'nu sözle anlatmak bundan da zor geliyor.

Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî